

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Cob/39/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7915218275
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Vanca
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7915218275.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Vancu a členov senátu JUDr. Drahomíry Brixiovej a JUDr. Gabriely Varhalíkovej v spore žalobcu: UniCredit Leasing Slovakia, a.s., so sídlom Plynárenská 7/A, Bratislava, IČO: 35 730 978, zastúpeného advokátskou kanceláriou Nosko & partners s.r.o., so sídlom Podjavorinskej 2, Bratislava, IČO: 36 860 107, proti žalovanému: Čima - M, s.r.o., so sídlom Ružová 310/32, Borša, IČO: 36 844 705, o zaplatenie 13.463,21 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trebišov č.k. 11Cb/43/2015-102 zo dňa 6.12.2017 takto

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku I. a III.
- II. Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 13.456,99 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 13.456,99 eur odo dňa 11.11.2011 do zaplatenia, to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok I.); v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100% (výrok III.).

2. Rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie zistením, že žalobca žalobou doručenu súdu dňa 29.10.2015 žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu 13.463,21 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 13.563,21 eur odo dňa 11.11.2011 do zaplatenia, čo odôvodnil tým, že so žalovaným dňa 12.2.2009 uzatvoril Leasingovú zmluvu č. 10502311, na základe ktorej žalobca ako prenajímateľ prenechal žalovanému ako nájomcovi do užívania predmet leasingu - Ťahač VOLVO FH 480 42 T, VIN: YV2ASW0A46A620112 za kúpnu cenu vo výške 35.900,00 eur a žalovaný sa zaviazal zaplatiť žalobcovi za predmet leasingu 36 leasingových splátok. Keďže žalobca v zmysle čl. 9 Všeobecných zmluvných podmienok odstúpil dňa 26.10.2011 od Leasingovej zmluvy, ktoré bolo žalovanému doručené dňa 10.11.2011, na základe odstúpenia od zmluvy vyhotovil žalobca Finančné vysporiadanie k Leasingovej zmluve č. 10502311, v ktorom vyčíslil celkový záväzok žalovaného v sume 13.463,21 eur. Zároveň žalobca uviedol, že pre neoprávnené používanie cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, 2 písm.c/ Trestného zákona, Okresný súd Trebišov dňa 1.10.2013 sp.zn. 3T/16/2013 vydal rozsudok, v ktorom uznal konateľa žalovaného Júliusa Csizmadiu vinného zo spáchania prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla a uložil mu peňažný trest a žalobcu odkázal so svojim nárokom na občianske súdne konanie.

3. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním (oboznámením listinných dôkazov - Leasingovej zmluvy z 12.2.2009 č. 10502311 vrátane Všeobecných zmluvných podmienok, Oznámenia o odstúpení od Leasingovej zmluvy z 26.10.2011, Finančného vysporiadania, rozsudku Okresného súdu Trebišov sp.zn.

3T/16/2013 z 1.10.2013, prednesmi strán sporu, ako aj ďalším obsahom spisu) zistil, že medzi žalobcom a žalovaným bol uzavretý leasingový vzťah, na základe Leasingovej zmluvy č. 10502311 z 12.2.2009, ktorého predmetom bol Ťahač VOLVO za kúpnu cenu 35.900,00 eur, v zmysle ktorej sa žalovaný zaviazal zaplatiť 36 leasingových splátok vždy k 5. dňu toho-ktorého mesiaca, pričom termín dodania predmetu leasingu bol stanovený do 28.2.2009.

4. Konštatoval súd prvej inštancie, že žalovaný v konaní uviedol, že predmet leasingu - Ťahač VOLVO bol po ukončení leasingového vzťahu aj naďalej odstavený v Strede nad Bodrogom na voľnom priestranstve, na vykládke železničnej stanice, kde má žalovaný objekty v prenájme, čo podľa tvrdenia žalovaného oznámil počas trestného stíhania aj polícií. Uviedol, že v čase odstavenia pred 5 rokmi mohlo mať vozidlo hodnotu 18.000,00 eur, teraz môže mať hodnotu 7.000,00 eur resp. 5.000,00 eur, pričom podľa jeho tvrdenia nahlásil, že vozidlo je pokazené a stojí v Strede nad Bodrogom, a teda žalobca ho mohol odtiaľ zobrať. Nakoľko mu v trestnom konaní bol uložený peňažný trest vo výške 10.000,00 eur, nemal už peniaze na jeho opravu. Opakovane zdôrazňoval, že žalobca si vozidlo mohol odťahovať a že s vozidlom on odísť nemohol, lebo vozidlo bolo v pátraní a automaticky by bol zadržaný.

5. Oznámením zo dňa 26.10.2011 žalobca žalovanému oznámil, že v súlade s Leasingovou zmluvou č. 10502311 uzavretou dňa 12.2.2009, ktorej predmetom leasingu bol Ťahač VOLVO FH 480 42 T, VIN: YV2ASW0A46A620112, v zmysle čl. 9: Predčasné ukončenie zmluvy, došlo k naplneniu bodu 2.1. Všeobecných zmluvných podmienok pre technológie, dopravné zariadenia a motorové vozidlá nad 3,5 t (fixné splátky), a preto od uvedenej zmluvy s okamžitou platnosťou odstúpil. Zároveň súd zistil, že týmto oznámením vyzval žalovaného k odovzdaniu predmetu leasingu. Termín odovzdania predmetu leasingu bol 5 dní odo dňa doručenia tejto výzvy v priestoroch spoločnosti UniCredit Leasing Slovakia a.s., Plynárenská 7/A, Bratislava v pracovných dňoch od 9.00 hod. do 17.00 hod. V prípade nerešpektovania stanoveného termínu odovzdania predmetu leasingu, ktorý je majetkom žalobcu uviedol, že si bude majetkové nároky uplatňovať trestnoprávnou cestou. Konštatoval súd prvej inštancie, že Oznámenie o odstúpení od zmluvy bolo žalovanému doručené dňa 10.11.2011.

6. Z rozsudku Okresného súdu Trebišov sp.zn. 3T/16/2013 z 1.10.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29.10.2013 súd zistil, že konateľ žalovaného K. F. bol uznaný za vinného zo spáchania prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, 2 písm.c/ Trestného zákona a bol mu uložený peňažný trest vo výške 10.000,00 eur.

7. Z predloženého finančného vysporiadania súd zistil, že výpočet škody na majetku žalobcu vyčíslil žalobca v celkovej výške 13.463,21 eur.

8. Súd prvej inštancie s poukazom na čl. 9 bod 2.1, bod 4, bod 8.3, čl. 6 bod 6.3 Všeobecných zmluvných podmienok a citujúc ust. § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka, § 663, § 661 ods. 1 a § 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 489 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 365, § 369 Obchodného zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 v znení účinnom v rozhodnom období, v zmysle ktorého výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, ako aj s poukazom na ust. § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 v znení účinnom v rozhodnom období uzavrel, že po vyhodnotení dôkazov, vychádzajúc aj z výsledkom vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. V konaní mal za nesporne preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bol uzavretý zmluvný vzťah na základe Leasingovej zmluvy č. 10502311 z 12.2.2009, ktorej predmetom leasingu bol Ťahač VOLVO FH 480 42 T, pričom zmluvný vzťah trval do 26.10.2011, kedy jednostranným právny úkonom žalobca odstúpil od zmluvy. Žalovaný bol listom - Odstúpením od zmluvy z 26.10.2011, doručeným žalovanému dňa 10.11.2011 vyzvaný na odovzdanie predmetu leasingu Ťahača VOLVO v lehote 5 dní odo dňa doručenia výzvy, ktorú povinnosť si však žalovaný nesplnil. Súd prvej inštancie ďalej vychádzal zo zistenia, že žalovaný uhradil žalobcovi 24 splátok za obdobie od 2/2009 do 2/2011. Keďže žalovaný nezaplatil žalobcovi 9 leasingových splátok za obdobie od 3/2011-11/2011 a po odstúpení od zmluvy ostali neuhradené tri splátky 12/2011 až 2/2012, žalobcovi tak vznikol nárok na zaplatenie istiny vo výške 13.456,99 eur, ktorá suma pozostávala z 9 nezaplatených splátok vo výške 1.164,00 eur za obdobie od 3/2011 - 11/2011, penále vo výške 575,08 eur (112,91 eur + 311,99 eur + 150,18 eur) a z istiny 34. splátky vo výške 785,23 eur, istiny 35. splátky vo výške 791,45 eur, istiny 36. splátky vo výške 797,61 eur vrátane odkupnej ceny vo výške 30,00 eur, z dôvodu ktorého súd žalobe v tejto časti vyhovel. Nakoľko

žalobca súdu nepreukázal v konaní vynaloženie poplatkov za agentúru vo výške 6,22 eur, ktoré si v rámci vyčíslenia uplatnil, v tejto časti súd prvej inštancie žalobu zamietol.

9. Priznané úroky z omeškania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 365 Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 369 Obchodného zákonníka a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a odo dňa nasledujúceho po doručení odstúpenia od zmluvy žalobcom, priznal ich vo výške 8,05% ročne v súlade s platnou právnou úpravou.

10. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100%, nakoľko neúspech žalobcu bol len v nepatrnej časti 6,22 eur s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

11. Proti tomuto rozsudku, vychádzajúc z obsahu podaného odvolania, čo do jeho vyhovujúcej časti, podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. V odvolaní poukázal na výrok napadnutého rozhodnutia, na predmet konania, ako aj na to, že žalobca dňa 26.11.2011 od Leasingovej zmluvy jednostranne odstúpil, keď mal uhradených 24 splátok. Zároveň vyčíslil žalovanému sumu do konca leasingu t.j. nasledujúcich 9 leasingových splátok, ktoré si nárokuje v súdnom konaní. Uviedol tiež, že žalovaný sa snažil vozidlo od leasingovej spoločnosti odkúpiť, napriek tomu, že na ťahači sa prejavila technická porucha a ťahač bol v tom čase nepojazdný a v takom stave je dodnes a bol odstavený pred Železničnou stanicou Streda nad Bodrogom, kde má žalovaný svoj sklad. Uviedol, že k dohode o odkúpení ťahača nedošlo pre nesúhlas leasingovej spoločnosti. Ďalej tvrdil, že žalovaný nijako nebránil tomu, aby žalobca si svoj majetok zobral naspäť t.j. ťahač v nepojazdnom technickom stave a zároveň upovedomil leasingovú spoločnosť, že má záujemcu, ktorý za ťahač ponúka 18.000,00 eur, ktorú informáciu však žalobca od žalovaného odignoroval. S poukazom na opísané skutočnosti uviedol, že je nespochybniteľne preukázané, že žalobca nemal záujem o svoj majetok, lebo predajom žalobca mohol získať plnú cenu leasingu, ešte navyše 4.500,00 eur profit z predaja pre svoju leasingovú spoločnosť. Tvrdil, že žalobca sa pustil cestou šikanózneho konania t.j. inicioval voči žalovanému trestné stíhanie, čo bolo rozhodnuté trestným rozkazom vo výške 10.000,00 eur. Žalobca takýmto konaním značne oslabil finančnú silu žalovaného, aby mu ťahač opravil a dopravil do Bratislavy. Ďalej uviedol, že jeho právny zástupca má právny názor, že zo strany žalobcu ide o zneužitie práva, konkrétne sa obišlo ust. § 265 Obchodného zákonníka a ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zároveň vytýkal konajúcej sudkyňi, že úmyselne oslabil jeho pozíciu tým, že nedovolila, aby ho v konaní pred súdom obhajoval Ing. Mgr. práv. Štefan Čelovský, ktorý má právnické vzdelanie druhého stupňa a pripravuje sa na rigorózne konanie, pričom menovaný je na Zemplíne uznávaná osobnosť v technicko-právnych vzťahoch pri zabezpečovaní základných prostriedkov stavebného a strojno-technologického majetku so 43 ročnou praxou. Poukázal na to, že „nedirigujem sudkyňu, kde si ona kúpy zmrzlinu, prečo mu sudkyňa diriguje, kde si nakúpi právne služby a obmedzuje jeho slobodnú vôľu“, takéto konanie sudkyne prvoinštančného súdu odporuje čl. 6 Základných princípov CSP. Na základe opísaných skutočností a v súlade s ust. § 389 ods. 1 písm.a/, b/, c/ CSP navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

12. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že v odvolaní absentujú náležitosti podľa ust. § 363 zák.č. 160/2015 Z.z. - Civilného sporového poriadku. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie vykonal potrebné zistenia rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, žalovaný sa podaným odvolaním len snaží oddialiť vykonateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie a vyhnúť sa tak povinnosti plniť žalobcovi. Žalobca považoval odvolanie za nedôvodné a ničím neopodstatnené a tvrdenia v odvolaní za zavádzajúce, a preto navrhol odvolanie žalovaného odmietnuť.

13. Žalovaný vo vyjadrení k stanovisku žalobcu, zotrval na podanom odvolaní a uviedol, že žalobca úmyselne znehodnotil hodnotu majetku Ťahača VOLVO nečinnosťou a že majetok sa nepredal, finančne poškodil sám seba aj žalovaného, ktorý zaplatil akontáciu a 24 leasingových splátok a celú dobu ťahač zveľaďoval a staral sa, aby bolo vozidlo funkčné. Opakovane a zhodne ako uviedol v odvolaní poukázal na možnosť odobratia vozidla, pretože firma nemohla opraviť vozidlo, lebo žalobca podal trestné oznámenia na konateľa. Tvrdenie žalobcu, že vozidlo nemohla nájsť agentúra, je len podraz proti

firme, lebo vozidlo bolo odstavené na verejnom priestranstve, čo všetko potvrdzuje, že žalobca nemal žiaden záujem o Ťahač VOLVO a ani o čestné vyriešenie prípadu.

14. Vo svojom doplňujúcom podaní zo 4.4.2018 žalovaný opakovane zotrval na obsahu svojho podania - odvolania a uviedol, že súd prvej inštancie nedokázal rozlíšiť v celom súdnom konaní koristnícky prístup žalobcu, že žalobca sa nedokázal vysporiadať s vadou materiálu na motore - prasknutá hlava motora je zjavná technická vada, za ktorú nenesie zodpovednosť nájomca a žalobca mal úmysel zvýhodniť niekoho pri kúpe odobratého Ťahača za dampingovú cenu, pričom sa nevylučuje ani skutočnosť vidiny provízie za výhodný obchod. Svojou ponukou na vyplatenie a odpredaj leasingového Ťahača chcel žalovaný prekaziť nekalý obchod, na ktorom si prilepšujú svoj príjem leasingoví manažéri. Ďalej uviedol, že potenciálny kupec nachystaný na odpredaj odobratého Ťahača dostal správu od leasingového manažéra o technickej poruche na motory Ťahača a od záujmu odstúpil, čím nevyšiel kšeft za lacné peniaze kúpiť Ťahač VOLVO. Poukázal na to, že z rozhodovacej činnosti súdu je preukázané nad všetky pochybnosti, že konajúca sudkyňa nepozná Ťahy niektorých leasingových manažérov ako získavajú nekalé príjmy zo svojej činnosti. Mal však za to, že konajúca sudkyňa mu vyradila odborne zdatného právneho zástupcu a v rozpore s ust. § 429 CSP oslabila jeho silu na právnu obranu, čo povedie k diskriminačnej žalobe, že súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, že žalobca odmietol prijať z jeho strany návrh na odpredaj Ťahača a táto skutočnosť preukazuje, že žalobca nemal v úmysle získať plnú cenu leasingu odpredajom Ťahača a koncovým zúčtovaním leasingu.

15. Žalobca vo svojom stanovisku z 23.4.2018 k vyjadreniu žalovaného uviedol, že neobsahuje žiadne relevantné dôkazy alebo informácie, ktorými by bol žalovaný podložil svoje tvrdenia. Žalobca vyzval žalovaného už v Oznámení o odstúpení od leasingovej zmluvy, ktoré bolo žalovanému doručené 10.11.2011 na vydanie predmetu financovania - Ťahač VOLVO, svoju povinnosť si však žalovaný nespĺnil, napriek tomu, že bol tak v zmysle čl. 9 bodu 4 Všeobecných zmluvných podmienok povinný urobiť. Poukazujúc na čl. 9 bod 4 posledná veta Obchodných podmienok, v zmysle ktorého „leasingový nájomca je povinný bez zbytočného odkladu po odstúpení leasingového prenajímateľa od leasingovej zmluvy vrátiť predmet leasingu leasingovému prenajímateľovi“, predmet leasingu nevrátil a žalobca z toho dôvodu poveril nájdenním a odobratím predmetu financovania externú agentúru. Napriek opakovaným pokusom sa nepodarilo ani externej agentúre predmet financovania odobrať a prípad bol odovzdaný na trestné vymáhanie tým spôsobom, že bolo na konateľa žalovaného podané trestné oznámenie. Okresný súd Trebišov rozsudkom z 1.10.2013 sp.zn. 3T/16/2013 uznal konateľa žalovaného za vinného zo spáchania trestného činu v zmysle ust. § 214 ods. 1, 2 písm.c/ Trestného zákona, a to za neoprávnené používanie cudzieho motorového vozidla. Pokiaľ vo svojom vyjadrení žalovaný uvádza, že žalobca svojou nečinnosťou znehodnotil predmet financovania uviedol, že žalobca má za preukázané aj s odkazom na rozsudok a úkony žalobcu vykonané v snahe dostať sa k svojmu majetku - predmetu financovania, že to bol práve žalovaný, ktorý svojim konaním preukázateľne spôsobil žalobcovi škodu. Zastával názor, že žalovaný sa len naďalej snaží oddialiť povinnosť plnenia pohľadávky žalobcu.

16. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 zák.č. 160/2015 Z.z. - Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), vec prejednal podľa § 379 - § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

17. Podľa § 470 ods. 1 a ods. 2 prvá veta CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované.

18. Predmetné konanie sa začalo za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku v roku 2015, súd prvej inštancie rozhodol a odvolanie bolo žalovaným podané v roku 2018, za účinnosti Civilného sporového poriadku, podľa ustanovení ktorého odvolací súd posudzoval správnosť postupu súdu prvej inštancie a dôvodnosť podaného odvolania.

19. Vychádzajúc z obsahu podaného odvolania je zrejmé, že odvolaním nebol napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, v tejto časti nadobudol rozsudok súdu prvej inštancie právoplatnosť a nebol odvolacím súdom preskúmaný.

20. Súd prvej inštancie v predmetnom spore zistil skutkový stav v potrebnom rozsahu, jasne, stručne a zrozumiteľne vysvetlil, z ktorých dôkazov vychádzal, ako vykonané dôkazy hodnotil, k akému záveru dospel a ako zistený skutkový stav právne posúdil. So závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a odkazuje na ne (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalovaného nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku v napadnutom rozsahu a nie sú spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku. Na doplnenie správnosti odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu a k odvolacím dôvodom žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:

21. Predovšetkým považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že v civilnom sporovom konaní je povinnosťou odvolateľa v podanom odvolaní vymedziť z akých dôvodov žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Odvolacie dôvody sú taxatívne vymenované v ust. § 365 ods. 1 CSP a z ich obsahu vyplýva, že odvolateľ môže napadnúť rozhodnutie s poukazom na vady konania alebo vady rozhodnutia po skutkovej stránke alebo právnej stránke. Odvolací súd je oprávnený preskúmať rozsudok súdu prvej inštancie výlučne v rozsahu uplatnených odvolacích dôvodov s výnimkou situácie, ak by ex offo zistil procesné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 1, 2 CSP).

22. Žalovaný v podanom odvolaní neuplatnil výslovne konkrétne odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 CSP, z obsahu jeho odvolania uvedeného predovšetkým v závere podaného odvolania, na základe ktorého navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, možno vyvodiť, že namieta, že neboli splnené procesné podmienky, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy a v nadväznosti na to rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, teda odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm.a/, b/, e/ a h/ CSP.

23. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm.a/ CSP odvolací súd uvádza, že procesné podmienky sú také vlastnosti súdu a subjektov civilného konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ súdneho konania vyplývajúci zo základných ustanovení Civilného sporového poriadku (napr. nedostatok procesnej subjektivity). Na procesné podmienky konania súd prihliada kedykoľvek počas konania. Aj keď žalovaný v podanom odvolaní označil tento odvolací dôvod, neuviedol však aké konkrétne procesné podmienky neboli splnené. Keďže na existenciu procesných podmienok konania súd prihliadal kedykoľvek počas konania a odvolací súd nezistil, že by v zmysle § 365 ods. 1 písm. a/ CSP neboli splnené procesné podmienky konania, preto vyvodil, že tento žalovaným tvrdý odvolací dôvod nie je daný.

24. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je daný vtedy, ak je na strane súdu taký závažný procesný postup, ktorým sa strane znemožní realizácia tých jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva a to v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa článku 6/ ods. 1 CSP strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Ustálená judikatúra ESLP opakovane poukazuje na tzv. princíp rovnosti zbraní (spravodlivé súdne konania), t.j. aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície ako protistranu. Spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj možnosť procesných strán predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby v konaní uspeli, právo vyjadriť sa k predloženým dôkazom a právo zúčastniť sa pojednávania.

25. Pokiaľ žalovaný vytýkal súdu prvej inštancie, že konajúca sudkyňa úmyselne oslabila jeho pozíciu tým, že nedovolila, aby ho v konaní pred súdom obhajoval Ing. Mgr. práv. Štefan Čelovský, ktorý je na Zemplíne uznávanou osobnosťou v technicko-právnych vzťahoch, a tým obmedzila jeho slobodnú vôľu, odvolací súd uvádza, že s týmto tvrdením žalovaného sa nestotožňuje a považuje ho za nedôvodné.

26. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že každá zo sporových strán je oprávnená dať sa v konaní pred súdom zastupovať. Ide o subjektívne právo, ktoré je okrem iného prejavom realizácie základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi (čl. 47 ods. 2 Ústavy SR) a výrazom jedného zo základných princípov sporového konania (čl. 13 ods. 1 CSP). Sporová strana si môže za zástupcu zvoliť advokáta a pokiaľ to zákon nevyklučuje aj inú fyzickú alebo právnickú osobu (všeobecný zástupca), prípadne právnickú osobu s osobitnými úlohami vo vzťahu k ochrane práv slabšej strany v konaniach podľa druhej hlavy, tretej časti Civilného sporového poriadku (napr. spotrebiteľské spory).

27. Právo sporovej strany zvoliť si zástupcu je vo všeobecnosti neodňateľné. Súd môže však brániť strane v tom, aby sa dala účinne zastúpiť konkrétnou osobou iba v zákonom ustanovených prípadoch (napr. § 89 ods. 2, 3, § 90, § 91, § 291 ods. 1 CSP). Zastúpenie ako také nie je vo všeobecnosti procesnou podmienkou a súd môže konať a rozhodnúť aj vtedy, ak strana nie je v konaní zastúpená, pokiaľ nie je ustanovené inak. V súlade s čl. 13 ods. 2 CSP musí mať prítom povinné zastúpenie normatívny základ na úrovni právnej sily zákona. Súd nemôže strane svojvoľne uložiť povinnosť zvoliť si zástupcu ani inak vyžadovať zastúpenie v prípadoch, keď zákon povinné zastúpenie neukladá. Povinné zastúpenie v sporovom konaní má formu zastúpenia advokátom podľa § 90 CSP a len pri povinnom zastúpení ide o riadnu procesnú podmienku, ktorej splnenie musí súd vždy vyžadovať. Za predpokladu, že na konanie sa nevzťahuje povinné zastúpenie advokátom, môže sa dať strana zastúpiť aj inou osobou - tzv. všeobecným zástupcom. Všeobecný zástupca nemusí mať právnické vzdelanie ani inú odbornú kvalifikáciu, pokiaľ zákon neustanovuje inak (§ 91 in fine CSP). Musí však spĺňať všeobecné podmienky spôsobilosti na zastupovanie, pričom rozsah jeho oprávnenia konať v mene zastúpenej sporovej strany je determinovaný písomným splnomocnením. Splnomocnenie môže byť teda za uvedených podmienok udelené ktorejkoľvek fyzickej osobe, ktorá má procesnú spôsobilosť v zmysle § 67 CSP. Je však nevyhnutné zdôrazniť, že zastupovanie v konaní pred súdmi je výkonom advokácie v zmysle § 1 ods. 2 Zákona o advokácii, ktorý je ex lege vyhradený advokátom. Z tohto dôvodu by malo byť zastúpenie sporovej strany všeobecným zástupcom pomerne výnimočné. Ak fyzická alebo právnická osoba bez oprávnenia poskytovať právne služby podľa Zákona o advokácii alebo osobitných predpisov, vystupuje vo viacerých konaniach ako všeobecný zástupca, súd zastúpenie sporovej strany takouto osobou v zmysle § 89 ods. 2 CSP nepripustí. Ide o procesné ustanovenie, ktoré okrem iného, zamedzuje neoprávnenému a opakovanému poskytovaniu právnych služieb za odmenu (pokutníctvo). O zastupovanie vo viacerých konaniach ide spravidla vtedy, ak všeobecný zástupca vystupuje vo viac ako dvoch neskončených sporoch, ktoré spolu skutkovo nesúvisia. Pokiaľ ide o právoplatne skončené konania, možno zastupovanie všeobecným zástupcom v týchto konaniach zohľadniť a zástupcu v aktuálnom konaní nepripustiť za predpokladu, že medzi týmito konaniami existuje taká časová súvislosť (frekvencia výskytu), ktorá odôvodňuje záver, že zastupovanie zo strany všeobecného zástupcu nie je ojedinelé a jednorazové.

28. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že na predmetné konanie sa nevzťahuje povinné zastúpenie advokátom, a preto žalovaný ako strana sporu sa mohol dať zastúpiť aj inou osobou - tzv. všeobecným zástupcom, teda aj fyzickou osobou. Rovnako z obsahu spisu vyplýva, že fyzická osoba, ktorej žalovaný udelil splnomocnenie, bola osobou bez oprávnenia poskytovať právne služby podľa Zákona o advokácii, a preto súd prvej inštancie po zistení, že zo strany splnomocneného zástupcu ide o opakované zastupovanie strán sporu v konaní pred súdom (nepochybne to vyplýva z vykonaného šetrenia súdom prvej inštancie), správne s odkazom na ust. § 89 ods. 2 CSP zastúpenie žalovaného splnomocneným zástupcom Ing. Mgr. Štefanom Čelovským nepripustil. Odvolací súd preto zastáva názor, že súd prvej inštancie postupoval vo veci v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku a neznemožnil žalovanému uskutočňovať jemu patriace procesné práva, a preto zo strany prvoinštančného súdu nedošlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Navyše je potrebné zdôrazniť, že súd prvej

inštancie po doručení uznesenia o nepripustení zastúpenia žalovaného splnomocneným zástupcom Ing. Mgr. Štefanom Čelovským poučil žalovaného, že ak v tomto konaní chce byť zastúpený, aby si zvolil iného zástupcu. S poukazom na vyššie uvedené preto žalovaným tvrdený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm./b CSP nie je daný.

29. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP, t.j. že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, je daný vtedy, ak súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. K tomuto odvolaciemu dôvodu je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky dôkazy navrhnuté stranami sporu. Najmä nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné, ďalej dôkazy nadbytočné t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré boli už preukázané iným spôsobom alebo založené na vhodnom tvrdení účastníkov. Neúplné zistenie skutkového stavu je odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou sporu navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana sporu, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, súčasne označí dôkaz, ktorý hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný a uvedie právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezistoval najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

30. Odvolací súd zastáva názor, že ani tento odvolací dôvod nie je daný, pretože žalovaný v konaní na súde prvej inštancie nenavrhol vykonať žiadne dôkazy a ani v odvolaní neuviedol a ani netvrdil aké dôkazy, ktoré v konaní navrhol vykonať, súd prvej inštancie nevykonal, preto ani tento odvolací dôvod nie je naplnený.

31. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je daný vtedy, ak rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd posúdil vec podľa normy, ktorá na daný skutkový stav nedopadá alebo právnu normu síce určil správne, avšak nesprávne ju interpretoval alebo ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

32. V prejednávanvej veci zmluvný vzťah v tomto spore bol založený leasingovou zmluvou uzavretou medzi právnickými osobami - obchodnými spoločnosťami. Leasingová zmluva - finančný leasing je osobitným záväzkovo-právnym vzťahom, ktorý nemá konkrétnu hmotnoprávnu úpravu ako celok, tento právny vzťah pozostáva z prvkov viacerých zmlúv, v prípade podnikateľských subjektov ide o zmluvu o nájme dopravného prostriedku a zmluvu o kúpe prenajatej veci (ak po uplynutí dohodnutej doby leasingu obsahuje dohodu strán o kúpe veci za určitú sumu) podľa Obchodného zákonníka a z toho pohľadu sa práva a povinnosti účastníkov leasingovej zmluvy posudzujú predovšetkým podľa obsahu samotnej zmluvy ako aj všeobecných zmluvných podmienok, na ktoré zmluva odkazuje a ktoré sa stávajú jej súčasťou. Ustálená judikatúra súdov teda posudzuje leasingovú zmluvu ako zmluvu nepomenovanú podľa § 269 ods. 1 Obchodného zákonníka.

33. Ide spravidla o formu trojstranného právneho vzťahu, a to poskytovateľa leasingu, dodávateľa a užívateľa leasingu. Leasingová spoločnosť do tohto vzťahu vstupuje tým, že s dodávateľom uzavrie kúpnu zmluvu, uhradí kúpnu cenu a na základe toho sa stáva vlastníkom veci a túto následne osobitnou formou nájomnej zmluvy prenajíma leasingovému nájomcovi, ktorému zo zmluvy vyplýva povinnosť uhrádzať dohodnuté platby nájomného, v ktorých je premietnuté aj splácanie ceny predmetu nájmu a po úhrade poslednej dohodnutej splátky nájomcovi vzniká spravidla práva na odkúpenie predmetu leasingu za dohodnutú zostatkovú cenu. Osobitosťou tohto vzťahu je, že prenajímateľ sa stáva vlastníkom kúpenej veci, ale o jej výbere rozhoduje nájomca.

34. Súd prvej inštancie vychádzajúc z prednesov strán sporu ako aj z predložených listinných dôkazov, správne pri posudzovaní nároku uplatneného žalobou vychádzal predovšetkým so stranami sporu uzavretej leasingovej zmluvy ako aj zo všeobecných zmluvných podmienok, ako neoddeliteľnej súčasti zmluvy, v ktorých si zmluvné strany jasne a určito dohodli predmet svojho záväzkového vzťahu a práva a povinnosti z neho vyplývajúce, a preto pokiaľ súd prvej inštancie neaplikoval aj ustanovenie § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, len táto skutočnosť nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie teda dospel k správne záveru, že žalobca preukázal jednak vznik zmluvného vzťahu medzi stranami sporu ako aj porušenie povinnosti z tohto zmluvného vzťahu žalovaným, v dôsledku ktorého došlo aj k odstúpeniu od zmluvy, a to jednostranným právnym úkonom zo strany žalobcu a v nadväznosti na to aj právo žalobcu na zaplatenie finančného vyrovnania z leasingovej zmluvy v uplatnenom rozsahu. Žalovaný pritom v priebehu konania na súde prvej inštancie, ale ani v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by dôvodnosť nároku žalobcu spochybnili, tak ako na to správne poukázal aj súd prvej inštancie. K tvrdeniu žalovaného, že ku dňu odstúpenia od zmluvy mal uhradených 24 splátok, pričom žalobca si uplatňuje 9 leasingových splátok v súdnom konaní, odvolací súd len dodáva, tak ako na to správne poukázal aj súd prvej inštancie, že 24 splátok bolo uhradených za obdobie od februára 2009 do februára 2011, a teda do odstúpenia od zmluvy zostali neuhradené leasingové splátky za užívanie predmetu leasingu za obdobie marec 2011 až november 2011, na úhradu ktorých súd prvej inštancie správne zaviazal žalovaného.

35. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené teda odkazuje na správne a zákonné dôvody napadnutého rozsudku, na ktorého vecnú správnosť nemali vplyv ani odvolacie námietky žalovaného, pretože súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, pričom strany sporu nenavrhl vykonať na preukázanie svojich tvrdení žiadne ďalšie dokazovanie, náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 CSP a na základe týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil aj svoje rozhodnutie, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

36. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

37. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) /§ 428 C.s.p./.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).